

at der dog er nogle, der herefter tager sagen alvorligt om at prøve på at stramme op. Jeg kan ikke se, at det behøvede at skabe så megen splid.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det kan da godt være, at der er nogle virksomheder, der henvender sig til arbejdsformidlingen, og som ikke lige nu og her får en medarbejder sendt ud. Nogle gange skyldes det måske, at de tilbyder nogle arbejdsvilkår, som ikke er rimelige. Andre gange kan det skyldes, at der ikke er et rimeligt arbejdsmiljø på de arbejdspladser. Sådan er det nu engang.

Men det, jeg synes er godt, er, at der er et stigende antal virksomheder, der faktisk bruger arbejdsformidlingen. I første halvår af 1993 var det 78.000, der blev formidlet ud til almindelige job. I indeværende halvår af 1994 er det 108.000. Og det siger altså noget om, at der er mange virksomheder, der bruger arbejdsformidlingen til at få formidlet arbejdskraft, og de får den. At der kan være et par hist og pist, er muligt, men vi har ikke fundet dem. Det må jeg understrege. Som hr. Jens Peter Vernersen lige har sagt, er det sådan, at hver gang der har været en konkret sag i aviserne, har arbejdsformidlingen faktisk haft ordre til at følge sagen op ved at henvende sig til virksomheden for at høre, hvad problemet var. Og i de situationer har der aldrig været hold i billetterne. Det er det, der er sendt over til arbejdsmarkedsudvalget i en rapport, der hedder »Flaskehalsrapporten«.

Fru Annette Just var lidt vred over, at jeg ikke kvitterede for støtten, og det vil jeg selvfølgelig gerne gøre. Det skal sandelig ikke komme an på det, så hermed kvitteringen.

Hr. Aage Frandsen siger godt nok, at længden af vores dagpengesystem er bedst, men at satsen ikke er det. Nej, det er nok rigtigt. I det franske system er satsen mig bekendt højere, men det hviler jo også på et helt andet princip, nemlig at man så også tager hensyn til familiesituationen, tager hensyn til, hvor mange børn der er, og hvor store de er, så vidt jeg husker det her på stående fod, og det er jo ikke det system, vi har herhjemme. Det bygger langt mere på en individbaseret forsikringsordning, og jeg har også en fornemmelse af, at der her i Folketinget er en bred forståelse for, at det er sådan, det skal være.

Jeg tror også, hr. Arne Frandsen har noget ret i den bekymring, at det ikke alene er penge, der har manglet i det første års tid med den nye arbejdsmarkedsreform.

Det har nok snarere været det, at der var ét redskab, som ca. halvdelen eller i hvert fald en tredjedel af arbejdsmarkedsrådene brød sig mindre om, og det var særligt tilrettelagte jobtræningsforløb. Som arbejdsmarkedspolitisk instrument var det ikke noget, der ringede lige med det samme; og det er sådan set også baggrunden for, at vi laver det om, hvor det nu er en mere individuel jobtræning, man skal have etableret, som både rummer noget beskæftigelse, noget uddannelse og en lidt mere gedigen vejledning af de ledige. Jeg tror nu nok, at det regelopstrammingsprincip, vi nu er i gang med her, hvor rettighederne og pligterne bliver præciseret i forbindelse med den individuelle jobtræning som et mere positivt og rummeligt begreb, vil medføre, at vi nok skal skaffe de pladser, specielt fordi vi omlægger jobtræningskvoten på de 30 pct., så det bliver nogle længerevarende forløb, og specielt fordi vi nu også har det nye redskab, hvormed man faktisk prøver at omkonvertere støttet arbejde til ikkestøttet arbejde.

Jeg har ikke nogen problemer med at sige, at der er opstramminger. Der er et par opstramminger i rådighedsbekendtgørelsen, og baggrunden for, at jeg ikke har problemer med det, er, at der er en bedre beskæftigelsessituation, og baggrunden er jo også, at vi i nogle situationer har oplevet her i foråret og ud på eftersommeren, at man kan have haft lidt svært ved at få erstatningsarbejdskraft til nogle af de rotationsprojekter, som man faktisk har aftalt mellem virksomheden og medarbejderne, og at man har troet, at det så var en aftale, som fint kunne gå i hus, fordi man kunne få erstatningsarbejdskraft, som det imidlertid i nogle situationer har været lidt svært at få.

Det er derfor, vi strammer aftaleprincippet op. For her kan der faktisk være tale om, at man efterfølgende får beskæftigelse.

De tre eksempler, som jeg synes min tidligere kollega nu argumenterer for – nu kan jeg ikke lige huske, hvad der stod i Politiken, men så vidt jeg husker, var det nogenlunde det samme, og som han mente var forringelser på 3 punkter – er nogle af dem, jeg prøver at argumentere med i Det frie Aktuelt i dag.

Han siger for det første, at det, at vi gør karantænen effektiv, smadrer familiernes mulighed for at holde ferie sammen. Det er jo det rene, skinbarlige vrøvl. Det, der er tale om, er, at når man får karantæne og den skulle ligge op til en ferie, skal man vente med den resterende ka-